

1. Jotain kummallista Tyttö. Luultavasti alaikäinen. Seisoo talon edessä aurinkoisella lupsakkaan varakkaalla pihallaan. Talot ovat identtisiä, ja niin sitä amerikkalaista unelmaa, vaikka lähiö on kaukana siitä. Kelmeä loiste, joka sai aikaan kulvahtaneen surumielisen ilmapiirin teki koko tilanteesta paljon vinksahaneemman. Miksi tytön perhe seisoj jossain muualla katsoen samaan suuntaan, kuin kipulääkemainoksessa. "Ah... En voi kärsiä päänsärystä juuri nyt." Tyttö on alasti. Iho ruskettunut, ja vartalo kauniin kiinteä oman samalla tiettyä naisellista pehmeyttä. Mutta ei kasvoja nähnyt, koska kanahäkki päätti peitti. Kukaan ei halunnut ottaa häkkiä pois nähdäkseen hirmutyöt, joita tytön kasvoille oltiin tehty. Häkin kaltereiden läpi ei nähnyt varsinkaan kaukaa. Hirveä tapahtuma. Karnea vastoinkäyminen. Ei ihmisiä lähetyvilläkään. He eivät olleet enää... täällä. He olivat kaukana mielsä paskamailla raikadun aivotoininnan sirisevässä domessa. Aurinko paistoi kyllä. Ja kasvit kukkivat normaalisti. Mutta se ei ollut raikasta iloista, ja elinvoimaista päivää nähnytkään se heinäkuun kahdeksannes. Se oli kelmeää. Kammottavaa valoa, joka valaisi talojen seiniä, ja kimalteli ikkunaruuduista. Oliko ketään edes kotona. Kyllä se perhe siinä seisoj. Mukavat paidat, ja farkut päällä. Valkea hymy. Ja mä kyllä näin sen tytön alasti kanahäkki päässä. Oliko hänellä mustelmia kasvoissaan? Oliko hänellä enää tunnistettavia piirteitä? Ehkä oli parasta, että hän kantoi häkkiä päässään. Mutta se varmasti painoi niskan, ja hartiat kipeiksi. Kukaan ei tiennyt, että korkeiden mäkien takana olevalla varakkaalla, mutta yksityisellä omakotitaloalueella ei ollut meidän tuntemamme elämää lainkaan. Kyllä ne kävelivät, ja hengittivät, mutta he eivät vaan... eläneet. Eivät enää. Kyllä virtaa riitti kahvikoneisiin, ja telkkariin. Olisi rauhoittavaa nähdä yöllä naapuritalon ikkunasta kajastava telkkarin humu. Tuloslähetyksiä. Ehkä naapurin poika pelasi yläkerrassa tietokoneellaan. Mutta verhot olivat kiinni, ja valot pois päältä näissä taloissa. Aurinko nousi kuten ennenkin, mutta se valaisi maailman, jossa kaikki oli loppunut. Kesä, joka toi suuren masennuksen, ja ihmisten synkkyudessa vyöryvän voiman. Naapurin ystävällinen mies ei tervehdi, vaan katsoo pihansa aitaan nojaten. Katsoo jotain kauempana. Silmät elävät, mutta eivät silti täällä. Suu hieman aukinainen. Oli parempi vaan olla tervehtimättä, ja mennä takaisin sisälle. Kyllä. Sisälle, ja nopeasti. Kahvinkeitin toimii kyllä. Telkkarista tulee... tuloslähetyksiä. Ostoskanavia, uusintoja, mutta ei mitään uutta. Ei mitään... ajankohtaista. Oliko alue enää olemassa? Ovi on lukossa. Takaovikin on salvattu. Ikkunat. Se onkin oma ongelmansa. Mutta mitä edes pelkäisit? Tämähän on varakasta asuinaluetta, missä kaikilla on ajettavat ruohonleikkurit. Mutta naapurin herra ei ollut järjissään. Ei se katsonut mitään kiinnostavaa. Ei siellä ollut mitään. Mutta hän katsoi minua, kun liikuin. Kun nousin kuistin tuolilta ylös, ja kävelin ovelle. En halunnut katsoa häntä, mutta sivuvilmällä näin hänen päänsä kääntyvän. Se ei ollut minä, jota se katsoi vaan liikettäni. Ehkä en ollut vajonnut parantumattomaan transsiin, johon koko muu naapurusto näytti uppoavan joka ikinen päivä. Se alkoi vain oudolla viballa. Moikkaat naapureita, ja ne katsovat jotenkin oudosti. Tuomitsevasti? Mietteliäästi? "Terve." Sanoi yksi heistä. Isä mustakeltaraidallisessa paidassaan, ja valkoisissa shortseissa. Tummat lyhyet hiukset. Kului neljä päivää ennen, kuin tajusin, että mies piti samoja kuteita joka ikinen päivä. Ei peseytynyt. Ja tumman hipiän läpi alkoi paistaa kalpea päälaki. Mies oli vajoamassa. Vaimon posket kapenivat, ja heidän tyttärensä. Tuskin viidenkään vanha. Epäsymmetriset kasvavat hampaat, vaaleanruskeat tuplaoteille sidotut pitkät hiukset, ja kiiltävän siniset silmät. Piti yllään pientä farkkutakkia, jonka alla oli vaaleanpunainen paita. Minne hän katosi? Oli kesä. Totta helvetissä lapset leikkivät pihalla. Mutta entä jos tytärtä ei ollut enää? Entä jos... Ei hän voisi. Molemmat vanhemmat näyttivät kymmenen vuotta vanhemmilta. Heidän tyttärensä oli jossain omissa oloissaan. Ei pihalla muitten lapsien kanssa. Muitten lapsien? Eihän koko korttelissa ollut enää lapsia. He olivat kadonneet. Ei

polkupyöräileviä nassikoita, ja vesipyssyillä ammuskelevia mukuloita. Ei naurua, ja huutoa. Touhuamisen ääntä. Leikkiä. Täällä ei ole enää lapsia. Ajatus oli typerä, mutta oli ehkä aika pienelle nuuskimiselle. Mutta miten pystyi stalkkaamaan ihmisiä, jotka olivat turvassa talojen sisällä. Verhot kiinni, ei valoja päällä. Kukaan ei ollut pihalla enää. Asian tiedostaminen oli jokseenkin karmivaa. Katu ei elänyt. Naapurusto oli vajonnut kaamokseen keskellä kesää. Aina joku nikkaroi. Pauketta kuului, kun istua kyhnötin olkkarin tuolissa pesäpallomailani nojaamassa sitä vasten. Telkkarista tuli vain uusintoja. Kuin maailma olisi pysähtynyt täällä suuren mäen takana. Yöt olivat pahimpia. Taloni jokainen narskuva osa, tai katolla tuulen liikuttama roska sai adrenaliinin virtaamaan. Rystyset valkoisina pidin pesismailasta kiinni. Etuoven vieressä seinään nojasi rautalapio ihan varmuuden vuoksi. Ehkä olin sekoamassa, mutta aistin selkeän vaaran näinä kuolleen naapuruston öinä. Talot olivat, kuin uinuvia olentoja. Ikkunat olivat suljetut silmät, joiden takana oli pimeys, ja mielen sisäinen pahuus. Ovet olivat suljetut suut kiinni ommeltuina, jotta kammottavat salaisuudet eivät pääsisi julki. Oli kesä, joten paljain jaloin hiipiminen ei tuottanut sen suurempaa tuskaa. Kesäyössä kiiltävä asfaltti tuntui oikeastaan varsin miellyttävältä. Toroisten talo oli vaaleankeltainen. Se kohosi kadun korkeimpana omalaatuisen ullakkonsa takia. Moni ei pitänyt väristä, ja talon sanottiin pilaavan pastellinvärisen lähiötunnelman ulkoasullaan. Talossa asui kaksi poikalasta. Tukevahkot veljekset 10, ja 12 vuotta. Molemmilla vaalea tukka. Siniset silmät, ja isot hupparit, joita he pitivät yllään ollessaan pihalla. Siitä oli yli kuukausi aikaa. Kuukausi, kaksi päivää, ja kymmenisen tuntia. Olin talon vasemmalla puolella, joka oli kukkapenkkien, ja puskien koristeleva. Ikkunoissa oli verhot. Tietysti. Mitä täällä on tekeillä? Kysyin itseltäni. Otin puhelimeni, ja pistin kirkkauden täysille. Unohdinko mainita, että puhelimeni netti ei toiminut. Eikä hätänumeroon voinut soittaa vain, koska naapurusto oli muuttunut kummalliseksi. Kuulostaisin varmaan ihan hullulta soittaessani sellaisen puhelun. Jokin näkökentässäni liikkuva kiinnitti huomioni. Kohotin näytön valoa kohti ikkunaa, ja säpsähdin kaatuen takamukselleni märällä nurmikolla. Ikkunan takana joku katsoi minua. Kasvot olivat kalvakat, ja tyhjät, kuin pimeässä hehkuva irtopää etsien kurkkua, johon upottaa hampaansa. Lähdin juoksemaan. Voi pojat miten juoksinkaan takaisin omalle talolleni. Olin tunkeutunut jonkun pihamaalle, ja näissä olosuhteissa en alkanut selittämään tekoani. Naapuri tuskin oli edes puhekykyinen alentuneen mielensä takia. "Lankeamaton! Vailla uskoa! Väärämielinen!" Kuului takaani. Kuin rykivä perässäni raahaava hirviö. Raapien tietään takajalkojen tyngät perässä laahaten. Siltä se kuulosti. Ei ihmiseltä vaan jotain karmivalta. Käteni olivat, tutisevat nahkapalat tunkiessani avainta lukkoon. En halunnut katsoa taaksepäin. Ovi aukesi, ja ryntäsin sisälle paiskaten oven kiinni kokeillen kahvaa ainakin kymmenen kertaa. Ovi lukossa, ja lapio käden ulottuvilla. Talossani ei ollut valoja hyvästä syystä. Se olisi erottunut liian hyvin joukosta. Kuka hyvänsä perääni huusi, ei hän pääsisi talooni huomaamatta. Kävelin olohuoneeseeni, ja nappasin pöydältäni viinapullon. Ainut lohtuni, joka hupeni nopeasti. Jossain vaiheessa päiväkausien valvominen, ja viina tekivät tehtävänsä. Kukaan ei asu siellä enää He kaikki kuolivat Alla mädän auringon Kuolleet lapset kellarissaan Sillä minä katson tyttölasta nukkuvaa Unilelut, ja vaatteet mullin mallin Nallekarhu, jonka kuvistunnilla piirsi Ja koska olen isä iso ja vahva Keittiöveitsen kiiltävän Kohotan taivaalle kuullen hengityksen tyttären... Ja survaisen... terän tyttären luisiin kasvoihin Ja sanon hyvää yötä Kuunvalo näkee kasvini hikiset, ja silmäni sumeat vailla toivoa Koska kuningas, joka vaeltaa alla kasvuston tekee tuhojaan, ja mieliä pitkin nakertaa... Ystävä rakas En herännyt unesta peloissani. Päästäni särki, mutta olin okei. Kukaan ei ollut murtautunut talooni. Mutta kahvin keitettyäni astelin eteistilaan aikeinani kirjoittaa havainnoistani, ja huomasin jotain. Lappu. Siististi taiteltu pala paperia oveni alta sujautettuna.

Kumarruin nostamaan sen varoen läikyttämästä kahvia. Miksi edes välitin siisteydestä. Kahviläntti lattialla olikin isoin ongelma täällä. Kavelin olohuoneeseen asettaen kahvikuppini pöydälle viinapullon viereen. Olin juonut alkoholin melkein loppuun. Istuuduin, ja availin lapun kaikessa rauhassa. Suttuisa, mutta helposti luettava käsiala. Teksti, joka sanoi vain: Kattosi klo 16. Taloni on vihreä vastakkaisella kadulla. Oliko tämä juoni? Kello oli 14:36. tuskin kukaan minua tappaisi päiväsaikaan omalla katollani. Ei siinä mitään. Astuin omalle pihalleni kesäaurinkoon flipflopit jaloissani, ja kiipesin tikkaat ylös katolleni. Kello oli viittä vaille neljä, kun kohotin kiikarini silmille nähdessä jonkun heebon heiluttavan käsiään vastakkaisella katolla. Se oli joku minun lailla nuorempi kundi. Pitkä melkein musta sivulle heitetty tukka, farkut, harmaa nuhjuinen t-paita. Mitähän vittua? Hän huomasi kiikarini, ja osoitti alas ovelleen. Ei tarvinnut olla nero tajutakseen, että avain oli maton alla. Noin viisi minuuttia kiikaroinnistani astelin naapuritalon luokse napaten avaimen piilosta. Heti oven avatessani sama kundi tarttui ranteestani kiinni, ja kisko minut eteiseensä. Paiskasi ovensa kiinni samalla tavalla, kuin minä viime yönä. "Näkikö kukaan sinua?" Mies kysyi samalla, kun ojensin hänelle avaimen. "Vitustako minä tiedän?" Sanoin. Mies katseli ikkunoista ulos rampaten talon jokaisessa huoneessa. "Oon Tero muuten." "Hauska tutustua. Voisitko nyt selittää, mitä tuo kattohässäkkä oli? Etkö voi vaan sanoa kirjeessäsi, missä avain on." "En mä tiedä." Tero sanoi. Vilkaisti ulos keittiön ikkunasta raottaen verhoja. "Keltaisen talon mies ulkona. Katsoo kaukaisuuteen aitaansa nojaten. Ei ole vielä... Voi vittu! Keskeytän." Menetin malttini, ja tartuin Teroksi esittäytyneestä miestä rinnoista. Työnsin hänet vasten jääkaappia, joka tärisi ruuat sisällä kolisten. "Kerro mitä täällä tapahtuu. Kelle puhut?" "Mä nauhoitan. Mulla on puhelin kädessä idiootti. Ja mulla on tarkka suunnitelma, jolla hämätä naapureita." Hellitin otettani antaen Teron seisoa suorassa. "Ne ei ole mitään naapureita enää." Sanoin. "No ei vittu säkin huomasi." Kutsun niitä naapureiksi niin tyyllä tavalla, kun pystyn. Neutraalia. Kuten niiden aivot toiminta. Ne pohjaa tietonsa vanhoihin impulsseihin kuten kävelyyn, ja käyttöön. Siksi kattokommunikaatio. Ne ei odota sitä." "Miten tiesit musta?" Kysyin. "Näin pikku salapoliiseikkailusi varsin hyvin. Keltaisen talon mies on vahdannut koko päivän. Se saatana mulkero." "Hei sä et tiedäkkään miten helpottunu mä oon. Toinen ihmiskontakti." "Tiedän tunteen." "Hieno talo muuten. Tienaat varmaan hyvin." Tero tuhahti. Katseli keittiön toisesta ikkunasta ulos. "Ei ole mun talo. Mun isovanhempien." "Onko nekin täällä?" "Fyysisessä muodossa? Joo. Täällä? Ei todellakaan." "Missä ne sitten..?" "Mulla on yksi sääntö. Älä mene kellariin. Ne on ollu siellä vaikka kuinka kauan. Ne on elossa, mutta..." "Ei tartte selittää. Mä tiedän kyllä." Nuolin kuivia huuliani. Yritin kysellä oliko Tero nähnyt. "Unia? Väkivaltaisia unia. Jep. Näen talojen sisälle." "Luuletko, että nuorimmaisesta on tiiätsä... murhattu." "Mä en osaa varmasti sanoa vittu yhtään mitään. Mutta jotain täällä on tekeillä. Jonkinasteinen joukkopsykoosi." "Mitä oot huomannu? Mukaanlukien ilmeiset asiat." "Sinisen talon rouva avaa etuovensa silloin tällöin. Huutaa jotain jollekulle. Käskee häntä häipymään." "Mä voin odottaa niitten tulevan soihtujen kanssa ovelle." "Älä manaa pahaa onnea kaveri. Sitä sä et halua yhtään enempää." Seisokselin hetken vaan kädet taskuissani. Tero lopetti ikkunoista ulos katselun, ja kysyi. "Haluuks polttaa?"